

Arrest

nr. 132 692 van 3 november 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 5 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 11 juni 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 juli 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. SNICK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 15 mei 1983.

Op 31 december 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in haar hoedanigheid van echtgenote van M.A, van Belgische nationaliteit.

Op 11 juni 2013, met kennisgeving op 15 juni 2013, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 31/12/2012 werd ingediend door:

Naam: A.H.K. (...)

Voorna(a)m(en): F. (...)

Nationaliteit: Egypte

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: I.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze ontoereikend zijn. Immers, sinds augustus 2011 heeft de Belgische onderdaan een maandelijks inkomen van ongeveer €300 dit wegens medische loopbaanonderbreking. Deze inkomsten zijn bijgevolg sterk ontoereikend, gezien de armoederisicogrens voor een alleenstaande in België 1000 euro bedraagt. Tevens is niet voldaan aan de gestelde voorwaarde dat de bestaansmiddelen ten minste gelijk dienen te zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Tevens werden er inkomsten van een inwonende zoon bijgevoegd. Gezien het de Belgische onderdaan, in functie van wie de aanvraag werd ingediend, is die dient aan te tonen over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen te beschikken. Bewijzen van kindergeld worden niet aanvaard, gezien middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen worden.

Betrokkene zelf legt een huurovereenkomst voor van een fitnesszaak die hij heeft overgenomen, echter werden hier geen inkomsten van voorgelegd. Eveneens worden een aantal bewijzen van interim-arbeid voorgelegd.

Echter, gezien interim-arbeid per definitie tijdelijk is en gekenmerkt wordt door de eenvoudige wijze van stopzetting, is met deze bewijzen onvoldoende bewezen dat betrokkene over stabiele en toereikende bestaansmiddelen beschikt. Bijgevolg kan betrokkene evenmin aantonen dat hij over toereikende bestaansmiddelen beschikt.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken.”

2. Rechtspleging

Per aangetekend schrijven maakt de verzoekende partij stukken met opmerkingen over. Dergelijk procedur stuk is niet voorzien in de wettelijke bepalingen. Het is passend, in het kader van de rechten van verdediging, deze stukken uit de debatten te weren.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 42, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Haar betoog luidt onder meer als volgt:

“(…)

3. De aanvraag van verzoeker tot het bekomen tot een machtiging van verblijf op grond van gezinshereniging werd geweigerd en dit gezien de echtgenote van verzoeker momenteel slechts een vervangingsinkomen geniet ingevolge medische loopbaanonderbreking. Tevens motiveert de gemachtigde van de secretaris dat niet voldaan is aan de gestelde voorwaarde dat de bestaansmiddelen ten minste gelijk dienen te zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in art. 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

M.a.w. wordt verzoeker het recht op verblijf ontzegd enkel en alleen op basis van de gezinsinkomsten, zonder andere elementen in overweging te nemen. Het is niet ernstig dat verzoeker eerst toestemming wordt verleend om te huwen met zijn echtgenote - die de Belgische nationaliteit heeft - om daarna een bevel te krijgen om het grondgebied te verlaten.

4. Verzoeker vordert de schorsing en de vernietiging van voormelde beslissing (st. 1) en dit op grond van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel, de schending van de materiële motiveringsplicht en de schending van artikel 42, tweede alinea van de Wet van 15 december 1980 doordat de gemachtigde van de secretaris voor asiel en migratie alleen getoetst heeft of de echtgenote van verzoeker met haar inkomen aan de norm van de wet voldoet, zonder de individuele omstandigheden nader te beoordelen.

Een loutere verwijzing door de gemachtigde van de secretaris voor asiel en migratie naar het al dan niet hebben van voldoende inkomsten, volstaat niet voor de beoordeling van de concrete situatie van verzoeker.

Verzoeker verwijst hiervoor naar de bewoordingen van het Chakroun-arrest (HvJ 4 maart 2010) en de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (PB L 251, blz. 12).

Het punt 2 van de considerans van de richtlijn luidt:

"(2) Maatregelen op gebied van gezinshereniging moeten in overeenstemming zijn met de verplichting om het gezin te beschermen en het gezinsleven te respecteren, die in veel internationale rechtsinstrumenten wordt opgelegd. In deze richtlijn worden de grondrechten en de beginselen in acht genomen die met name worden erkend in artikel 8 van het op 4 november 1950 te Rome ondertekende Europese Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden [hierna: 'EVRM'], en in het op 7 december 2000 te Nice afgekondigde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie [PB C 364, blz. 1; hierna: 'Handvest']"

M.a.w. mogen de regels m.b.t. het minimuminkomen niet al te strikt worden geïnterpreteerd en dient ruimte te zijn voor een individuele behandeling van elk dossier. In casu werd de aanvraag louter en alleen geweigerd op basis van het minimuminkomen, zonder rekening te houden met de concrete behoeften van het gezin. Dit is niet ernstig. Te meer gezien het de overheid zelf is die heeft ingestemd met het huwelijk en bijgevolg diezelfde overheid op vandaag de hereniging van het gezin onmogelijk maakt.

Artikel 7, lid 1, van de richtlijn bepaalt:

"Bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over:

c) stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en het regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en -pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden

Dit is wat men in casu heeft gedaan. De beslissing hanteert - tegen de richtlijn in - evenwel nog een ander criterium, nl. de armoedegrens - die volgens de cijfers van de gemachtigde van secretaris voor asiel en migratie vastgesteld wordt op € 1.000,00. Daarnaast wordt verwezen naar de bedragen opgenomen in de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijk integratie. Verzoeker ontkent geenszins dat dit laatste criterium in overeenstemming is met de laatste richtlijn, doch uit wat hierna volgt blijkt zeer duidelijk dat dit criterium niet strikt mag worden toegepast en ruimte dient te worden gelaten voor een individuele behandeling van elk dossier.

In casu mist de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris evenwel elke individualiteit.

Artikel 17 van de richtlijn luidt immers:

"In geval van afwijzing van een verzoek, intrekking of niet-verlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van diens gezin houden de lidstaten terdege rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst."

5. Aangezien gezinshereniging de algemene regel is, dient de bevoegdheid in artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, van de richtlijn strikt te worden uitgelegd. Bovendien mogen de lidstaten hun handelingsvrijheid niet zo gebruiken dat afbreuk wordt gedaan aan het doel van de richtlijn, namelijk de bevordering van de gezinshereniging en aan het nuttig effect ervan.

Verzoeker merkt daarnaast op dat de gemachtigde van de secretaris van asiel en migratie onterecht de bijdragen in het huishouden van de oudste zoon niet in aanmerking neemt. Hiervoor verwijst verzoeker naar de prejudiciële vraag hieromtrent die werd beantwoord in het arrest CHAKROUN. Het Hof van Justitie stelde immers:

"In de eerste zin van artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, van de richtlijn wordt het begrip "stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf te onderhouden" geplaatst tegenover het begrip "sociale bijstand". Uit deze tegenstelling volgt dat het begrip "sociale bijstand" in de richtlijn ziet op bijstand van overheidswege, ongeacht of het om het nationale, regionale of lokale niveau gaat, waarop een beroep wordt gedaan door een persoon, in dit geval gezinshereniger, die niet beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten..."

De bijdrage in het huishouden van de oudste zoon (st. 6) kaan geenszins aanzien worden als bijstand van overheidswege!

De essentie van het Chakroun-arrest is echter het volgende:

"Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitlegging vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld.

De hantering als referentiebedrag van een inkomensniveau dat gelijk is aan 120% van het minimuminkomen van een 23-iarige werknemer, waarbij boven dit bedrag een beroep op bijzondere bijstand in beginsel is uitgesloten, beantwoordt kennelijk niet aan het doel. uit te maken of een persoon beschikt over regelmatige inkomsten om in zijn onderhoud te voorzien."

In casu heeft de gemachtigde van de secretaris voor asiel en migratie geen individuele beoordeling gemaakt, doch zich enkel gebaseerd op de armoedegrens enerzijds en een minimuminkomen van 120% van de bedragen zoals opgenomen in de Wet Maatschappelijke Integratie. Dergelijk standpunt is onbegrijpelijk, gezien het Hof van Justitie duidelijk heeft gesteld in het Chakroun-arrest dat dergelijke motivering afbreuk doet aan het bepaalde in art. 7 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris is dan ook manifest in strijd met art. 7 van voormelde richtlijn.

6. Verzoeker verwijst voor zoveel als nodig eveneens naar arrest van de RvV nr. 78 310 van 29 maart 2012 in een gelijkaardige zaak.

De gemachtigde van de secretaris beperkt zich tot een gestandaardiseerde motivering, wat geenszins beantwoordt aan de vereiste van een individuele behandeling van elk dossier in het licht van art. 7 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging. Door beslissingen te wijzen op dergelijke wijze handelt men in strijd met de Europese reglementering die geen ruimte laat voor invulling aan de lidstaten.

In het voormeld arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwisting werd als volgt geoordeeld:

"De Raad laat voorts gelden dat een aanvraag tot gezinshereniging niet automatisch wordt geweigerd indien niet is voldaan aan de in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet opgenomen voorwaarde betreffende de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Krachtens art 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet dient in dergelijk geval te worden onderzocht of de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn familieleden over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Verzoeker kan worden gevolgd in zijn stelling dat hierover niet wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, aangezien nergens uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet een behoefteanalyse heeft uitgevoerd.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden. De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet noch een motivering inzake de bestaansmiddelen de referentiepersoon en haar familieleden nodig hebben om in hun eigen behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Net als in voormelde zaak schiet de gemachtigde van de secretaris ook hier schromelijk tekort in zijn motiveringsverplichting en verwijst men zelfs niet naar het artikel 42, §1 van de vreemdelingenwet dat stelt:

"indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, §4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en

inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

In casu blijkt uit niets dat de gemachtigde van de secretaris een behoefteanalyse heeft gemaakt alvorens tot zijn besluit te komen. De beslissing mist dan ook elke individualiteit, wat niet strookt met de beginselen van behoorlijk bestuur.

De beslissing schendt dan ook niet alleen de beginselen van behoorlijk bestuur, doch de beslissing wordt eveneens in strijd met artikel 42, §1 van de vreemdelingenwet genomen.

7. Op vandaag is verzoeker tewerkgesteld bij de firma D. (...) te Oostende en heeft hij onbetwistbaar voldoende inkomsten (st. 10) - nl. hoger zijn dan 120% van het bedrag voorzien in de Wet Maatschappelijke Integratie. Verzoeker ontkent niet dat dit niet het geval was op het moment van de aanvraag, doch op dat moment was verzoeker er reeds tewerkgesteld via dagcontracten.

Zo de gemachtigde van de secretaris een behoefteanalyse had gemaakt, zou hij hebben vastgesteld dat het gezin van verzoeker slechts nood heeft aan beperkte financiële middelen. Zo huurt het gezin een woning van nauwelijks € 400,00 per maand (st. 7). Immers voorziet art. 42, §1 van de Vreemdelingenwet dat niet automatisch besloten mag worden tot weigering van de aanvraag, zo niet voldaan werd aan de voorwaarden van art. 40ter. In casu is dit wel gebeurd, reden waarom de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris manifest onregelmatig is.

De gemachtigde van de secretaris heeft ten onrechte de aanvraag van verzoeker afgewezen en heeft geenszins rekening gehouden met individualiteit van het dossier, noch met de behoeften van het gezin."

3.2. De verwerende partij merkt het volgende op in haar nota:

"Verzoeker stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris alleen getoetst heeft of de echtgenote van de verzoeker met haar inkomen aan de norm van de wet voldoet, zonder de individuele omstandigheden nader te beoordelen. Verzoeker meent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich heeft beperkt tot een gestandaardiseerde motivering, wat geenszins beantwoordt aan de vereiste van een individuele behandeling van elk dossier in het licht van artikel 7 van het desbetreffende richtlijn. Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het middel niet ernstig is.

Wat de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur betreft, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel, kan worden aangevoerd dat er enkel sprake is van een schending van dit beginsel wanneer er een kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen. en het dispositief van deze beslissing.¹ De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Nochtans kan men uit de bestreden beslissing niet besluiten tot een dergelijk wanverhouding. Immers de bestreden beslissing bepaalt in haar overweging dat op basis van artikel 4 0ter van de vreemdelingenwet de Belgische onderdaan bij de aanvraag tot gezinshereniging moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Nadat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft vastgesteld dat de echtgenote van de verzoeker slechts over een vervangingsinkomen van 300 euro beschikt en dat dit bedrag dus ontoereikend is gezien de armoederisicogrens en de honderd twintig procent waarvan sprake in de wet van 26 mei 2002, besluit zij in haar dispositief dat er niet aan de voorwaarde van toereikende bestaansmiddelen is voldaan.

Het is duidelijk dat de overwegingen en het dispositief met elkaar in verhouding staan en we hier niet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen.

Wat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, dient erop gewezen te worden dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding.³ Uit artikel 52, §2 van het KB van 8 oktober 1981 blijkt duidelijk dat het aan verzoeker toekomt om alle bewijsstukken ter staving van zijn aanvraag in te dienen. De inkomstenbewijzen van de Belgische onderdaan en haar zoon, een aantal bewijzen van interim-arbeid van de verzoeker en een huurovereenkomst van een fitnesszaak werden voorgelegd. De bestreden beslissing werd gestoeld op de door de partijen voorgelegde bewijzen. Men kan dus niet opwerpen dat men zich niet heeft geïnformeerd over de relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.

Artikel 7 van de Richtlijn stelt:

1. Bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over:

a) huisvesting die in de betrokken regio als normaal beschouwd wordt voor een vergelijkbaar gezin en die voldoet aan de algemene normen inzake veiligheid en hygiëne welke in de betrokken lidstaat gelden;

b) een ziektekostenverzekering die voor hemzelf en zijn gezinsleden in de betrokken lidstaat alle risico's dekt die normaal voor de onderdanen van die lidstaat zijn gedekt;

c) stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen evenals met het aantal gezinsleden.

Voormeld artikel laat derhalve toe dat een lidstaat bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging de aanvrager dwingt het bewijs te leveren van stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat.

Het in de wet gehanteerde financieel criterium van 120% van het leefloon is bedoeld om te voorkomen dat een gezin in mensonwaardige omstandigheden zou moeten leven.

Het arrest Chakroun staat een minimuminkomen, opgenomen in de wettekst, niet in de weg, zolang elk dossier op individuele basis wordt onderzocht en elke beslissing geval per geval wordt gemotiveerd.

Verzoekers aanvraag wordt niet afgewezen uitsluitend omdat het inkomen van de Belg niet gelijk is aan het bedrag van 120 % van het leefloon. Integendeel, uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat tevens werd geoordeeld dat uit de voorgelegde bewijzen niet blijkt dat deze bestaansmiddelen stabiel zijn, toereikend of regelmatig. Er wordt op gewezen dat het in concreto gaat over een inkomen van de Belg van 300 euro per maand en dat de armoederisicogrens voor een alleenstaande 1000 euro per maand bedraagt. Verzoeker zelf legt een huurovereenkomst voor van een fitnesszaak die hij heeft overgenomen, terwijl hier verder geen inkomsten van werden voorgelegd. Verder wordt gemotiveerd dat verzoeker aantoonde over inkomsten uit interim-arbeid te beschikken terwijl interim-arbeid per definitie tijdelijk is en gekenmerkt wordt door een eenvoudige wijze van stopzetting, zodat deze inkomsten onvoldoende kunnen bewijzen dat hij over stabiele en toereikende bestaansmiddelen beschikt. Naast de verwijzing naar 120 % van het leefloon werd dus in concreto de individuele situatie van verzoeker in ogenschouw genomen, met name werd er verwezen naar zijn interim-arbeid, de inkomsten van de referentiepersoon en ook de armoederisicogrens werd bij de beoordeling betrokken (zie RVV nr. 97.415 d.d. 19 februari 2013).

Een schending van artikel 7 van de Richtlijn kan om die reden niet aangenomen worden.

Verzoeker laat verder geen belang gelden bij het niet in aanmerking nemen van de bijdragen in het huishouden van de oudste zoon (500 euro per maand). Zelfs indien deze inkomsten in aanmerking zouden worden genomen, dan nog zouden de inkomsten van het gezin immers niet toereikend zijn. Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat het de Belgische onderdaan is, in functie van wie de aanvraag werd ingediend, die moet aantonen over toereikende, stabiele en regelmatige inkomsten te beschikken, quod non.

Verzoekers verwijzing naar het arrest Chakroun doet daar geen afbreuk aan. Noch de Richtlijn, noch artikel 40ter van de vreemdelingenwet voorzien in de mogelijkheid tot gezinshereniging met de descendenten van de referentiepersoon.

Verzoeker lijkt niet te betwisten dat de inkomsten uit de aanvullende bijstandsstelsels, zoals in casu de kinderbijslag, niet in aanmerking worden genomen, zoals uitdrukkelijk bepaald in artikel 4 0ter van de vreemdelingenwet. De motivering in de bestreden beslissing is ook in zoverre pertinent en draagkrachtig.

Verzoeker betoogt tot slot op heden te zijn tewerkgesteld bij D. (...) te Oostende en over voldoende bestaansmiddelen te beschikken in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Hij verwijst naar de inkomstenbewijzen in bijlage bij huidig verzoekschrift, die thans voor het eerst ter kennis van het bestuur worden gebracht. Deze tewerkstelling doet om die reden dan ook geen afbreuk aan de regelmatigheid van de bestreden beslissing.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing kon beschikken (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Het enig middel is niet ernstig."

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft

beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 42 van de vreemdelingenwet.

Artikel 42, § 1, tweede lid van vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid”.

In de eerste bestreden beslissing, namelijk de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, wordt omtrent de voorgelegde bestaansmiddelen het volgende gesteld:

“De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze ontoereikend zijn. Immers, sinds augustus 2011 heeft de Belgische onderdaan een maandelijks inkomen van ongeveer €300 dit wegens medische loopbaanonderbreking. Deze inkomsten zijn bijgevolg sterk ontoereikend, gezien de armoederisicogrens voor een alleenstaande in België 1000 euro bedraagt. Tevens is niet voldaan aan de gestelde voorwaarde dat de bestaansmiddelen ten minste gelijk dienen te zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Tevens werden er inkomsten van een inwonende zoon bijgevoegd. Gezien het de Belgische onderdaan, in functie van wie de aanvraag werd ingediend, is die dient aan te tonen over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen te beschikken. Bewijzen van kindergeld worden niet aanvaard, gezien middelen verkregen uit de aanvullende bijstandstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen worden.

Betrokkene zelf legt een huurovereenkomst voor van een fitnesszaak die hij heeft overgenomen, echter werden hier geen inkomsten van voorgelegd. Eveneens worden een aantal bewijzen van interim-arbeid voorgelegd.

Echter, gezien interim-arbeid per definitie tijdelijk is en gekenmerkt wordt door de eenvoudige wijze van stopzetting, is met deze bewijzen onvoldoende bewezen dat betrokkene over stabiele en toereikende bestaansmiddelen beschikt. Bijgevolg kan betrokkene evenmin aantonen dat hij over toereikende bestaansmiddelen beschikt.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.”

Hierbij moet worden opgemerkt dat de Raad van State reeds oordeelde dat het bedrag van 120% van het leefloon slechts een referentiebedrag is en geen minimumbedrag waaronder elke gezinshereniging moet worden geweigerd (RvS 196 december 2013, nr. 225.915).

Het Grondwettelijk Hof heeft gesteld dat de gezinshereniging niet wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moet de gemachtigde, volgens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet verplicht in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2) (zie ook RvS 19 december 2013, nr. 225.915 : « il revient à

l'autorité de procéder à un examen concret de la situation et, conformément à ce que prévoit l'article 42, §1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, de déterminer, en fonction des besoins propres du demandeur et des membres de sa famille, les moyens nécessaires pour subvenir à leurs besoins sans devenir une charge pour les pouvoirs publics. »).

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde zich op het bedrag van 120% van het leefloon heeft gebaseerd als een minimumbedrag waaronder gezinshereniging niet mogelijk is. De Raad bemerkt voorts geen aanwijzingen in het administratief dossier of in de eerste bestreden beslissing dat de gemachtigde is overgegaan tot een concreet onderzoek van de situatie van de verzoekende partij. Een behoefteanalyse blijkt niet. Uit de duidelijke bepaling van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt echter dat de gemachtigde gehouden is een onderzoek te voeren naar de eigen en specifieke behoeften van de verzoekende partij, indien de bestaansmiddelen die zijn bijgebracht niet voldoende zijn aangetoond in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Uit de eerste bestreden beslissing, waarin de verwerende partij de voorgelegde bewijzen bespreekt en concludeert dat *“tevens is niet voldaan aan de gestelde voorwaarde dat de bestaansmiddelen ten minste gelijk dienen te zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie”* en *“is met deze bewijzen onvoldoende bewezen dat betrokkene over stabiele en toereikende bestaansmiddelen beschikt”*, blijkt niet dat de verwerende partij is nagegaan welke bestaansmiddelen de verzoekende partij nodig heeft om in de behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Waar de verwerende partij in haar nota opmerkt dat *“Verzoekers aanvraag wordt niet afgewezen uitsluitend omdat het inkomen van de Belg niet gelijk is aan het bedrag van 120 % van het leefloon. Integendeel, uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat tevens werd geoordeeld dat uit de voorgelegde bewijzen niet blijkt dat deze bestaansmiddelen stabiel zijn, toereikend of regelmatig”* en *“Naast de verwijzing naar 120 % van het leefloon werd dus in concreto de individuele situatie van verzoeker in ogenschouw genomen”*, dient de Raad op te merken dat een analyse van de 'toereikendheid' van de bestaansmiddelen zoals deze in casu is gebeurd geen behoefteanalyse is in de zin van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. De wetgever heeft zoals reeds gesteld specifiek vooropgesteld dat verwerende partij moet nagaan welke bestaansmiddelen de verzoekende partij nodig heeft om in de behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, hetgeen geenszins blijkt uit de eerste bestreden beslissing.

Waar de verwerende partij in haar nota aanvoert dat *“Verzoeker laat verder geen belang gelden bij het niet in aanmerking nemen van de bijdragen in het huishouden van de oudste zoon (500 euro per maand) . Zelfs indien deze inkomsten in aanmerking zouden worden genomen, dan nog zouden de inkomsten van het gezin immers niet toereikend zijn.”* dient te worden opgemerkt dat dit een a posteriori motivering betreft die het gebrek in de bestreden beslissing niet vermag te herstellen. Geen enkel motief wordt teruggevonden aangaande deze inkomsten van het gezin, meegedeeld aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing, die in het kader van een behoefteanalyse medebepalend kunnen zijn ter begroting van de uitgave van het gezin.

De zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht, in samenlezing met artikel 42 van de vreemdelingenwet worden geschonden. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Nu de verzoekende partij, gelet op voormelde nietigverklaring, wordt teruggeplaatst in de situatie waarin zij is gerechtigd op een attest van immatriculatie in afwachting van een nieuwe beslissing inzake haar aanvraag en een dergelijk attest van immatriculatie onverenigbaar is met huidig voorliggend bevel om het grondgebied te verlaten, vereist een goede rechtsbedeling dat ook de tweede bestreden beslissing uit het rechtsverkeer wordt verwijderd.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere middelonderdelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van

21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

Daarnaast dient het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 11 juni 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Artikel 4

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie november tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN